

MÉREGTELENÍTŐ

2015.03.szám

KEDVES OLVASÓ!

Még a Télben írom ezt a levelet, de Te feltehetően akkor olvasod, mikor már a Tavasz zsenge színei és hangjai elárasztják világunkat. A dermedtséget egy csapásra feloldja a mindent átmelengető Élet. Én ma még csak vágyom ennek eljöttét, de sokéves megtapasztalásom alapján teljes bizonyossággal tudom, hogy eljön, és eluralja az élettelen tájat, és megdermedt szívünket.

Alapjában véve ez a Nagyböjt és a Húsvét üzenete számunkra. Létünk során szerzett tapasztalataink bizonyosságot jelentenek az Élet győzelméről. Akkor is, ha körülöttünk a Halál uralkodik a pusztítás, reménytelenség és erőszak képében. Te is tudod, miről beszélek. Amit Szent II. János Pál pápa az Élet ill. a Halál kultúrájaként definiált.

Jó megérezni magunkban a vágyakozást az Élet, a Végtelenség, az Örök után. És jó remélni, hogy azért vannak ezek a vágyaink, hogy beteljesedjenek!

Ebben a Reményben és Hitben élünk, és a Szeretet az, ami fenntartja bennünk ezeket.

Így kívánom Neked és Kedves Családodnak ebben az esztendőben is új megtapasztalását az Élet győzelmének!

Egyetlen ismeret

Egyetlen ismeret van, a többi csak toldás:

Alattad a föld, fölötted az ég,

Benned a létra.

(Weöres Sándor)

Stephanie Dowrick: A szeretet ajándéka (részletek)

A boldogság lelkiállapot, nem pedig cél.

Nem szükségszerű, hogy „rátaláljunk a szeretetre” a boldogság előtt.

A boldogság abból fakad, ahogy az élet eseményeiről gondolkazol:

a dolgok pozitív szemléletéből; annak megértéséből, hogy mi a jó, vagy miből

lehet megtanulni; abból, hogy mindenkiről a legjobbat feltételezed;

a fölösleges dolgokon való felülemelkedésből; a bajon és a balszerencsén

való túllépésből; lelkesítő és magukkal ragadó célok megfogalmazásából;

alkotókészséged állandó fejlesztéséből; az élettel való törődésből.

Köszönöm Neked Uram az életet! Nemcsak a napfényt, hanem a borút is. Mert ha nem lennének sötét fellegek, érezni se tudnám talán, milyen gyönyörű az ég, ha sugaras.

Egykoron sokat félttem és sok mindent nem értettem a szándékaidból, Uram. De immár megtanultam, hogy fájdalmak köszörűjén csiszolódik a lélek.

Csak az értékeli az egészséget, aki már volt beteg. Csak az értékeli a kenyeret, aki már volt nagyon éhes. S a jó szót is csak az becsüli igazán, aki hosszú ideig szomjúhozott rá.

Ha elveszettnek érzem magam, hozzád fordulok Uram, és fénycsóvaként elém hull a remény, amely győzedelmeskedik a sötétségen.

Olyan gyengén pislákol bennem a hónapokba vetett hit, de annyira sosem, hogy ne tudjam, szép az élet, amit Tőled kaptam ajándékba, és csak rajtam múlik, hogy szépsége ki is teljesedjen.

Add, hogy boldog jövőt építsek ma kapott adományaidnak tégláiból, Uram! Olyat, amelyben a boldogság tüzénél mások is melegedhetnek. Mert sok a sorstépázta ember, a mindennapok viharában kihűlt lelkű, aki magányosan didereg és vágyik a szeretet melegére.

Milyen jó, hogy megköszönhetem Neked az életemet, Uram!

Ha meggyújtottad bennem az élet lángját, add, hogy míg ki nem huny, csillagszóróként szétoszthassam másoknak.

Köszönöm, hogy értelmet adtál az életemnek!

Somlyó György: Mese arról, ki hogyan szeret

**Van, aki azt hiszi, tehet, amit akar,
hisz szeretik.**

**Van, aki azt hiszi, tehet, amit akar,
hiszen szeret.**

**Van, aki úgy érzi, minden tetteire vigyáznia
kell, éppen mert szeret.**

**Van, aki úgy érzi, minden tetteire vigyáznia
kell, éppen mert szeretik.**

**Van, akinek számára a szerelem
határos a gyűlölettel.**

**Van, akinek számára a szerelem
határos a szeretettel.**

**De van olyan is, aki a szerelmet összetéveszti
a szeretettel,**

**s nem érti, hogy mások feleletül a
gyűlölettel tévesztik össze a szerelmet.**

**Van, aki úgy szeret, mint az országútra
tévedt nyúl,**

amely a fénycsóvák csapdájába esett.

**Van, aki úgy, mint az oroszlán, amely széttépi
azt, amit szeret.**

**Van, aki úgy szeret, mint a pilóta a várost,
amelyre bombáit ledobja.**

**Van, aki úgy, mint a radar, amely a repülő
útvonalat vezeti a levegőben.**

**Van, aki békésen szeret, mint a kecske, amely hagyja,
hogy megszopja az éhező kisgyereket.**

**Van, aki vakon, mint a másikat alaktalanságába
nyelő amőba.**

**Van, aki esztelenül, mint az éjszakai lepke
a lángot.**

Van, aki bölcsen, mint a medve a téli álmat.

**Van, aki önmagát szereti másban,
s van, aki önmagában azt a másikat,
akivé maga is válik általa.**

Jules Superville: Imádság az ismeretlenhez

Lám, azon kapom magamat, hogy hozzád intézem szavam én Istenem, aki azt sem tudom még, hogy vagy-e, és suttogó templomaid nyelvét sem értem, nézem az oltárokat, házad boltíveit, mint aki egyszerűn mondja : "Íme fa, íme kő, ezek itt román oszlopok, annak a szentnek hiányzik az orra, s idebent is , mint odakint , csupa emberi nyomorúság." Mise alatt lesütöm a szemem, de letérdelni nem tudok. Mintha hagynám, hogy a vihar elhúzzon a fejem fölött, s hogy másra ne gondoljak, meg nem állom.

Bár úgy töltöttem volna életem, hogy mindig másra gondolok, de ez a más, ez is én vagyok, talán ez az igazi lényem. Ide menekülök, s itt vagy talán Te is.. Nem hiszek benned, Istenem, mégis szeretnék beszélni veled; a csillagokkal is beszéltem, pedig tudom, hogy élettelenek, s a legszerényebb állatokkal is, pedig tudtam, hogy nem felelnek s a fákkal is, bár ha nem járna szél, némák volnának, mint a sír. Magammal is beszéltem, pedig nem tudom biztosan, hogy vagyok-e.

Nem tudom, hogy meghallod-e imánkat, a miénket, emberekét, és hogy szívesen hallod-e, ha hallod; hogy van-e mint nekünk, szíved, mely mindig retteg, mindig résen áll, s van-e éber füled a különféle híreket figyelni.

Nem tudom, szeretsz-e ide lenézni, mégis szeretném eszedbe idézni ezt a bolygót, a Földet, virágaival, kavicsaival, kertjeivel, házaival. Mind a többiekkel s velünk, akik tudjuk, hogy szenvedünk. Szeretnék késedelem nélkül szólni hozzád alázatos emberi szavaimmal, mert most mindegyikünk meg kell, hogy kísértse a teljes lehetetlent, még ha egyéb se vagy, tízezer év előtti fuvalom csak, sodró kezdősebesség, vagy maradandó tartósság. Szeretném, *orca nélkül létező Istenem*, figyelmed annyi kóbor ég között, az emberekre vonni, kiknek nincs már nyugalmuk e planétán. Figyelj rám, sürgős a dolog, elcsüggednek lassan mindannyian, s a vének közt az ifjakat már nem ismerni meg maholnap. Minden reggel azt kérdezik szorongva, nem az öldöklés kezdetére keltek-e, a vérnek, a kínnak, a könnynek furcsa osztogatóit készítik mindenütt; azt kérdezik, nem rejtenek-e már fegyvereket a búzatáblák.

Elmúlt volna az az idő, mikor még törődtél az emberekkel, más világokba hívnak talán, tanácskozásra orvost, ki azt se tudja, hova kapjon, s betegei sorra kihalnak? Figyelj rám, egy ember vagyok a többi sok közt, testünkben jól érzi magát a lélek, nem akar megszökni belőle valami bombarobbanásban; szelíd cirógatás, titkos hízelkedés nekünk ő. Engedd még úgy lélegzenünk, hogy ne kelljen új mérgeken tűnődnünk, engedd úgy néznünk a gyermekeinket, hogy ne gondoljunk folyton a halálra.

A mi szívünk nem a csatáké és nem a tábornokoké. Hadd kóboroljunk erre-arra, mint kolompszavával a nyáj, és nyomában a tej szaga a kövér fű szagával elvegyül. Ó ha vagy, Istenem, tekints le ránk, pihenj meg köztünk, jöjj, a Föld olyan szép fáival, folyóival, tavaival, hogy azt hinné az ember, hogy egy kicsit sajnálsz is.

Uram, ne engedd el füled mellett továbbra is szavunkat, s ne haragudj, hogy ily kurtán-furcsán egyszerűen beszélek, de semmiben sem hinnék kevésbé, mint egy olyan Istenben, aki zsarnok; Jobban szeretem villámodnál nézni a hajlékot füvekkel, patakok tárt szemével s a kisgyerekek játékaival, amitől bizvást téged vallanak még a tengerek és a hegláncok is.

Nem haragudhatsz meg reám, mert ami a szívemen, az a számon, és eltűnődöm, ahogy telik tőlem, az emberen és létén, oly nyíltan, mint amilyen nyílt a Föld s a forgó évszakok (s te magad is talán, bár leckéid nem ismerem). Vannak mentségeim, tűrd el gyarló gondolkodásom. Nem tudom, meghallod-e imánkat. Hozzád intézem szavam, én Istenem, azt sem tudom, vagy-e... Ne haragudj; amiért így tegeződöm Veled...

(Rónay György fordítása)

Weöres Sándor: Ha kérdik, ki vagy, ezt mondd:

egynemű vagyok a széllal,
folyó sodrával,
esőcsepp hullásával,
madár röptével,
fapadlón járó facipős ember lába zajával.

Levegő-e a szél?

Víz-e a folyás és a csöppenés?

A röpülés madár-e

és fából van-e a fapadlón járó facipős ember kopogása?

Megszűnik a szél,
a levegő nem szűnik meg,
de szél nélkül halott.

Elhullt a madár,
a teste új mezbe öltözött,
száz új alakba szétívódott -
de a röpte nem maradt meg
és el se veszett.

Többet nem is tudok magamról
és mire tudnék,
már több leszek annál,
hogysen tudhatnék bármit is.

Még nem vagyok egész
és mire az lehetnék,
már több leszek annál,
hogysen magamban lehessek egész.

Még nem is élek,
nem is fogok élni:
életnél teljesebb
leszek a holtom után.

Ezt mondd, ha kérdezik, ki vagy.

Ki vagyok én?? (Részlet Richard Rohr: Halhatatlan gyémánt c. könyvéből)

...Ki nem tette még fel közülünk ezt a kérdést: Ki vagyok én valójában? Tulajdonképpen mi is ez az „én”? Mintha nagy titok lennénk önmagunk számára, és nyomok után kell kutatnunk, bármilyen homályosak legyenek is. A kutatás ennek ellenére mindig érdekesítő marad számunkra, hiába válunk egyre idősebbé... Bármilyen előadást vagy tanfolyamot, amelynek önmagunk megértése a témája, mindig nagy érdeklődés övez, máskülönben eltompult és felszínes érdeklődésű emberek részéről is. Láthatjuk ezt az érdeklődést a kisgyermeknél, ahogy elkerekedik a szemük, amikor arról a napról beszélünk nekik, amikor megszülettek, vagy hogy milyenek voltak „kicsiként”, vagy milyenek lesznek majd, ha felnőnek... Kíváncsisággal és izgatottan néznek ránk, és mindig még többet szeretnének hallani. Minden bizonnyal olyanak érzik ezeket az üzeneteket, mint egy másik világból származó jóvendöléseket és még rejtett titkokra nyíló ajtókat.

Ez az önmagunkkal kapcsolatos kíváncsiság egyre intenzívebbé válik tizenéves és fiatal felnőtt korunkban, amikor tucatnyi jelmezt felpróbálunk, és arra sóvárgunk, hogy felismerjük vagy megdicsérik legújabb megtestesüléseinket. Gyorsan megragadjuk és felpróbáljuk, jó-e ránk: "Talán ez vagyok én!" Egyesek sohasem veszik le a jelmezüket. A túl korai vagy túl sikeres én egész életre szóló programmá válik... Igaz Énünk iránti kíváncsiságunk lanygulni látszik, ha hozzászokunk bármilyen „sikeres” szerephez.

... Az Igaz Énnel és a Hamis Énnel kapcsolatos zavar jórészt az élet első felének illúziójából fakad...Kedvenc soraimat Thomas Merton írta: „Ha van üzenetem kortársaim számára, az minden bizonnyal ez: legyetek az, ami tetszik, legyetek akár örültek, vagy részegesek vagy mindenféle gazemberek, de egyvalamit mindenáron kerüljete el: a sikert. Ha a siker megszállottjaivá váltok, elfelejtetek élni.

...A siker aligha az Igaz Énünk, sokkal inkább csak porhintés. Az adott pillanatban helyénvalónak, jónak és szükségesnek látszik, – és az is, de csak rövid ideig.

Eszembe jut egy állítólag igaz történet, mely egy fiatal házaspárról szól, akik újszülött babájukat a gyerekszobába fektették le. Négyéves kisfiuk így szólt:

- Szeretnék beszélni a babával!
- Most már mindig beszélhetsz vele- válaszolták neki.
- De én most akarok vele beszélni, és egyedül!

A szülők meglepődtek, de kíváncsian beengedték a gyerekszobába, és az ajtóra tapasztották fülüket, hallani akarták, mit mond a kisfiuk. Később arról számoltak be, hogy a következőt kérte újszülött testvérétől:

- Gyorsan mondd meg, honnan jöttél! Gyorsan mondd meg, ki csinált? Kezdem elfelejteni!

Vajon igaz lehet? Legtöbbünk elfelejtette? Vajon erre utalt Jézus, amikor azt tanította, hogy olyanoknak kell lennünk, mint a kisgyermeknek?

...Ilyen-olyan módon valóban mindannyian kezdtük elfelejteni, sőt, akár teljesen elfelejtettük, hogy kik vagyunk. A vallás dolga tisztán és egyszerűen annyi, hogy elmondja és folyton emlékeztessen rá, kik vagyunk valójában.

...Lehetséges, hogy bizonyos mértékig ismerjük Igaz Énünket? ...Az igazság bennünk rejlik?... Lehetséges, hogy az emberi élet központi feladata az, hogy tudatosan felfedezzük és azzá váljunk, ami már vagyunk, és amit valamiképpen öntudatlanul ismerünk? Én hiszek ebben. Az élet nem arról szól, hogy különleges nevet szerezzünk magunknak, hanem arról, hogy feltárjuk azt a nevet, amely mindig is a mienk volt.

Minden bizonnyal Igaz Énünk „a szántóföldben elrejtett kincs”, amelyről Jézus beszél. Ez a mi saját részünk a halhatatlan gyémántból.

...A korai keresztény írók szerint Igaz Énünk megtalálása egyben Isten felfedezése is.

...Jézus egyik legjellemzőbb egysorosa a következő:”örüljétek, hogy nevetek fel van írva a mennyben!”(Lk10,20.) Ha teljesen meg tudnánk bízni ebben, akkor az egész életünk súlypontja eltolódna. Ez a kijelentés mindjárt az elején eloszlatná azt a mély félelmünket, hogy nem vagyunk elég jók, és abbahagynánk a törtétezt, a vitatkozást, a kritizálást és a versengést. A kis, törékeny én minden díszítgetése inentől kezdve tisztán idő- és energia-pocsékolás.

...Tanulmányaim során arra a meggyőződésre jutottam, hogy velünk született identitásunk az, amire lényegében a világvallások és filozófiák gondolnak a **lélek** kifejezés használatakor... A lelket és az Igaz Ént mindig is nehéz volt megragadni: olyan megfoghatatlanok és finomak, mint a pillangók..Hadd próbáljam megragadni ennek a pillangó-léleknek a lényegét: *a lelkünk az, aki Istenben vagyunk, és aki Isten bennünk.*

...Valószínűleg már önök is látják, mintha egyenlőségjelet tennék a lélek és az Igaz Én közé, némileg mégis különböznek. Bizonyos módon felcserélhetők, abban az értelemben, hogy az „örök” részünket tárják fel. De hozzá kell tennem, hogy az Igaz Én valószínűleg nagyobb, mint a lélek, mert a megtestesülést is magában foglalja.

...Mi és minden, ami teremtett, isteni DNS-sel, mondhatni belső sorssal jön a világra, egy abszolút „maggal”, mely ismeri rólunk az igazságot, egy tervezettel, amelyet elrejtettek a lényünk mélyén, egy imago Deivel, amely könyörög azért, hogy létét beteljesítsék, hogy megmutatkozhasson. Amint a Rómaiakhoz írt levélben /Szt.Pál/ olvashatjuk: „a nekünk ajándékozott Szentlélek kiáradt szívünkbe”.

...Duns Scotus szerint Isten nem univerzálákat teremtett... vagy bármi olyat, melynek újra-meg újra vissza kell jönnie... hanem csak az Örök Misztérium sajátos és egyedi megtestesüléseit – ahol mindenki kiválasztott, szeretett, és megtartatik a létezésben *önmagaként*, és azáltal, hogy *önmaga*. És ez Isten Dicsősége!

Ismerős?

A beteg helyzete – és nem csak a lelki betegé – sokban hasonlít az olyan emberhez, aki huzamos időn keresztül fél lábon áll. Egy idő után begörcsölnek izmai, a megterhelt láb fájni kezd. Emberünk egyre kevésbé képes megtartani egyensúlyát. De nem csak a lába fáj, lassanként egész izomzata elmerevedik, és görcsbe rándul a szokatlan tartástól. A szenvedés elviselhetetlenné lesz, és emberünk segítségért kiált.

Szorult helyzetében különböző segítő társai akadnak.

Egyikük masszírozni kezdi a terhelésnek kitett görcsös lábat. Egy másik az elmerevedett tarkótájéknak lát neki, és átgyúrja a masszázs összes fogását alkalmazva. Egy harmadik észreveszi, hogy emberünk mindjárt egyensúlyát veszti, ezért karját kínálja támaszul. A körülállók azt tanácsolják emberünknek, támaszkodjék talán két kezére, úgy könnyítsen az ácsorgás fáradalmain. Egy agg bölcs szerint arra kellene gondolnia, milyen szerencsés is voltaképpen, ha összehasonlítja magát azokkal, akiknek egy lábuk sincsen. Valaki arra igyekszik rábeszélni: képzelje azt, hogy ő egy madár tolla, és minél jobban koncentrálni erre, annál könnyebbé válik, és enyhülnek majd kínjai. Egy másik vén a sokat tapasztaltak jó indulatával fűzi hozzá: „Az Idő mindent megold!”

Egy szemlélő, aki eddig szótlanul állt, odamegy a szenvedőhöz, és megkérdezi: „Miért állsz fél lábon? Nyújtsd ki a másikat is, és állj rá! Hiszen két lábad van!”

Rónay György: Hatvan utánra

Egy sivatagot kaptál
megművelésre.

Ásd föl,
fakassz vizet a kavicsokból,
hódítsd vissza a homoktól
a földet.

Éhezz,
szomjazz,
de sose csüggedj,
sose add föl magad.

Már készülődnek valahol
a madarak,

melyek jövőreid
lombjaiban akarnak énekelni.

DÖNTSD EL MAGAD!...

Petőfi Sándor: A magyar nemzet

Óh, ne mondjátok nekem, hogy
Hajnallik hazánk felett!
Látom én: az ő számára szó a sors
szemfődelet.

S kérni Istent nem merem, hogy
Nemzetem gyógyítsa fel,
Mert e nemzet, elhiggyétek,
Életet nem érdemel.

Figyelemmel átforgattam
A történet lapjait,
S fontolóra vette lelkem,
Amit e hon végbevitt.
S mit találtam ott fölírva
Századok bötűivel?
Azt találtam, hogy e nemzet
Életet nem érdemel.

Jóra termett nép honában
Egy a szív, az akarat,
A közérdek mellett minden
Külön érdek elmarad.
Itten oltárt minden ember
Ön bálványáért emel -
És az ilyen önző nemzet
Életet nem érdemel.

Voltak egyesek közöttünk !
Tiszta, hű, nagy szellemek,
Akik mindent, amit tettek,
A hazáért tettek.
Hány volt köztök, kiket a hon,
Maga a hon veszte el!
És az ily hálátlan nemzet
Életet nem érdemel.

Más hazában híven őrzik
Mindazt, ami nemzeti;
Ősi kincsét a magyar nép
Megveti, és elveti,
A magyar magyarnak lenni
Elfeled vagy szégyenell -
És az ily elkorcsult nemzet
Életet nem érdemel...

Óh, de mért elősorolnom
E szegény hon vétkei?
Lesz- e sors, óh lesz- e Isten,
Aki minket megsegít?
A nagy Isten szent kegyéből
Jő- e megváltási jel?
Lesz- e még e nemzet olyan,
Hogy halált nem érdemel?

Pest, 1845. január

Wass Albert: Ébredj, magyar!

Országodon kufárok osztoznak,
rabtartóid leszármazottjai,
s kik raboltak, öltek, véredet vették,
ma mástól rabolt palotákban élnek.

Szétterelnének száz apróka pártba,
hogy szavazatod feldarabolódjon,
s egy kisebbség, fölzárkózva
keményen,
uralkodhasson a többség felett.

Gyermekeid lelkéből már kiöltek
tisztességet, Istent és Hazát.
Volt kízólegények demokráciára
tanítják ma az unokát.

Szabadságról rikácsol a lopó,
a fosztogató igazságról fecseg,
s aki kifosztott, ma igazságról
kesereg.

Wass Albert: Ima

Teremtő Istenünk! Vesd le ránk tekinteted,
Hallgasd meg sokat szenvedett népünk könyörgését!

Nyisd meg szíveinket, Világítsd meg elméinket,
Hogy a Te törvényeid szerint Neked tetszően cselekedjünk!

Segíts megszabadulni bűneinktől,
Szabadíts meg a Gonosztól!

Legyen béke magyar és magyar között,
Magyar és nem magyar között,
Legyen béke az emberek között!

Jelöld ki minden emberben az utat,
Hogy Hozzád visszatalálhassunk,
És a Te akaratodból
A Krisztusi szeretet törvénye szerint élhessünk!
AMEN

Vitéz Somogyvári Gyula: Pilátus tornácán

Ne zúgjatok, hisz úgyis mindig így volt,
ne féljete: Barabás lesz szabad!
A véres Krisztus megy a Golgotára,
amíg Pilátus, Pilátus marad,
ki gyáván mossa reszkető kezét,
mert tajtékzik az örök Kaifás
és zúg a csőcselék.

Ne bánjátok. Ez az ősi törvény,
kétezer év, nagy átkozott nyűge
és mégis mindig él a diadalmas,
az arculvert és megrugdalt Ige.
Nagypéntek útja Golgotára visz,
de vasárnapnak csuda hajnalán
föltámad, aki hisz! /1923/

Czakó Gábor: A gyűlöletmozgalmak gyökereiről címmel a Magyar Hírlapban febr. 5.-én arról írt, hogy „gazdaságkorban nincsenek se emberek, se eszmék. Se béke, se környezetvédelem, se vallás, se költészet, se demokrácia. Az ember helyén a konzumidióta szaladgál bolttól boltig. Pénzizmus van: az egész bolygón tengerestül, emberestül, kultúrástul puszta nyersanyag a számlahizlaláshoz. Mert amelyik cég nem növekszik, azt elnyelik a többiek. A lélek azonban nem a pénz lényegéből készült, a Semmiből, hanem attól kapta, Aki Van. Ezért örökkévaló. Ugyanezért – minden látszat ellenére – az ember-pénz azonosság nem létezhet, mert hazugság: sem a test, sem a Semmi nem lépheti át a mulandóság határát, nem juthat át a Léthe. Aki összetéveszti magát a pénzével, eszével, szépségével vagy akármely mulandó érdekével, föloldhatatlan összeütközésbe kerül – bármilyen furcsának tűnik, önmagával. Bűvös körbe záródik: örökös csatározásba mindenkivel, aminek során az alkalmi sikerek és vereségek egyaránt gyűlöletet szítanak a lelkében. A gyűlölet a lelket rontja meg. Innen csak szívbéli bűnbánattal törhetne ki: újjászületéssel.”

Pusztító járvány a szegénység címmel a Népszabadságban febr.16-án Vecsei Miklós, a Magyar Máltai Szeretetszolgálat alelnöke nyilatkozott arról, hogy egyre többen csúsznak át a szegénységből a nyomorba. A különbség döntő jelentőségű. „A szegény emberben még él a remény a sorsa jobbra fordulását illetően, képes tenni is érte. A szegény családban még élnek a szeretet kötelékei, van kitűzött cél, a szegénységből még vissza lehet kapaszkodni. A nyomor megroppantja a közösséget, legyen az egy egész család vagy akár egy egész falu. Az éhező ember elől elvész minden cél, megszűnik a holnap. Ha egy faluban az itt élők többsége nincstelen, a település képtelen lesz önerőből kilábalni a nyomorból.” Vecsei Miklós hangsúlyozta: „Terméketlen vitának tartom, hogy melyik kormány regnálása alatt nő vagy csökken a mélyszegénység. A szegénységgel kapcsolatos adatok idehaza sajnos nem szakmai, hanem politikai erőterben zajlanak. A máltaiak számára – nekem különösen – nem a politikai felelősség kérdése a fontos, hanem a politikai cselekvés lehetősége. Ez egyúttal azt jelenti, hogy mindig az éppen regnáló kormánytól várom el az érdemi beavatkozást... Ég az erdő! Ilyenkor a tűzoltás az elsődleges, a fatelepítéssel ráérünk később foglalkozni. A gyermekszegénységre – mindegy, hogy tízezres vagy százezres nagyságrendű problémáról van-e szó – úgy kell reagálnunk, mint egy járványra: meg kell fékezni... amíg ég minden, csak az számít, hogyan tudjuk eloltani – a költséget elég utólag tisztázni. A gyermekszegénység megszüntetése nélkül egyébként minden törekvésünk hiábavaló, a tapasztalatok ugyanis azt mutatják: a nyomor öröklődik.” Vecsei Miklós elmondta azt is, hogy a máltaiak legfontosabb alapelve a jelenlét, ami azt jelenti, hogy „legalábbis rendszeresen jelen vagyunk a segítségre szoruló emberek között. A programjainkat mindig az adott településre, térségre

szabjuk. A máltaiak szerte az országban helyi diagnózist készítenek, ezekre egyedi terápiát dolgoznak ki.” Vecsei arra is figyelmeztet: „Az instabillá váló, talajvesztéstől tartó, folyamatosan lecsúszó közösségektől egyre kevésbé várható el, hogy szolidárisak legyenek a náluk szegényebbekkel. Ennek ellenére hivatkoznék Ferenc pápa szavaira: lehet-e nyugalomban élni úgy, hogy tudjuk, mennyi szenvedés, fájdalom, nyomor vesz körül bennünket? Mindenki döntse el maga.”

Az Iszlám Állam... címmel az Újszó.com ismertette a CCN amerikai hírtelevízió elemzését, amely szerint az Iszlám Állam terrorszervezet *Dabiq* című angol nyelvű propagandamagazinjának legfrissebb számából arra lehet következtetni, hogy a szervezet valójában egy apokalipszishívő szekta, amely azért üzen hadat mindenkinek, aki nem közülük való, hogy előbbre hozza a világvégét. Az Iszlám Állam úgy tekint magára, mint a jó és gonosz közti kozmikus összecsapás részesére, melyben a morális értékek nem számítanak. A magazin neve a szíriai Dabik városra utal, ahol Mohamed próféta állítólag megjósolta az iszlám hadainak Róma feletti győzelmét, amely az idők végét és az igaz iszlám eljövételét jelenti. Az Iszlám Állam tagjai a nyugati, többségükben keresztény vallású hatalmakat gyakran Rómának nevezik, utalva a világ vallási felosztottságára Mohamed próféta korában. Az újság szerint „amint a világ az al-Malhama al-Kubra (a dabiki nagy csata) irányába tart, az események pusztá megfigyelésének lehetősége elveszett”. A muszlimok el fogják hagyni otthonaikat, hogy a Kalifátus területén éljenek, a külföldön élő muszlimokat pedig a Nyugat „először elkülöníti, majd a kereszténység és a demokrácia igájába taszítja őket”. Ez annyit jelent, hogy az Iszlám Állam értelmezésében vagy az ő, vagy a „keresztesek” és hitetlenek oldalán lehet állni. Amikor 2014 novemberében meggyilkolták az amerikai Peter Kassig segélymunkást, az Iszlám Állam maszkos hóhérja azt mondta: „Eltemetjük az első keresztet Dabikban, és lelkesen várjuk, hogy a hadseregetek többi része is megérkezzen.” A nyugatiak „keresztes” megnevezése egyrészt utalás a keresztény vallásra, másrészt felszólítás az Iszlám Állam által elfoglalt területek megtámadására. Más szóval a szélsőségesek Dabik nyugati invázióját akarják kiprovokálni, hogy az által megvalósuljon a próféta jövendölése.

A pápa elítélte a kopt keresztények fefejezését idézte febr.17-én a Magyar Hírlap Ferenc pápát, aki a vérengzéssel kapcsolatban a keresztények egységét hangsúlyozta: „Csak azért ölték meg őket, mert keresztények voltak. Keresztény testvéreink vére égbekiáltó tanúság. Lényegtelen, hogy katolikusok, ortodoxok, koptok vagy protestánsok, mindannyian keresztények.” A *Magyar Hírlap* beszámol arról is, hogy Szijjártó Péter külgazdasági és külügyminiszter levélben fordult Fatou Bensoudához, a Hágai Nemzetközi Bíróság főügyészéhez, hogy haladéktalanul kezdje meg az egyiptomi keresztények kivégzésének kivizsgálását, és tegyen meg mindent az elkövetők legszigorúbb felelősségre vonásáért. A tárcá mély

megdöbbenéssel értesült a huszonegy egyiptomi keresztény brutális meggyilkolásáról. Legmélyebb részvétüket fejezik ki az áldozatok hozzátartozóinak, a közel-keleti keresztény közösségnek és az egész egyiptomi népnek. Egyúttal figyelmeztetnek: az effajta barbár támadásokat a világ nem nézheti tétlenül.

Gazdagok... címmel a Népszabadság, **Audiencián...** címmel a Népszava és **Pénzadományt vitt...** címmel a Magyar Hírlap febr. 23-án néhány sorban tudósított arról, hogy a Vatikánban Ferenc pápa audiencián fogadta Angela Merkel német kancellárt. A Népszabadság megjegyzi: A „legmegnyugtatóbb emberek közül találkozott kettő...”

A brit felsőház igent mondott a háromszülős gyermekekre – tudósít a Magyar Kurír febr.25-én. Február 24-én a brit parlament felsőháza nagy többséggel megszavazta azt a törvényt, mely lehetővé teszi, hogy három szülő DNS-ét használják fel az in vitro fertilizáció (lombikbébi-beavatkozás) során. Robert Ffello brit parlamenti képviselő a törvény kapcsán rámutatott a szükségtelen sietségre és a kísérletek hiányosságaira, amelyek súlyos aggodalomra adnak okot. Az Emberi megtermékenyítés és embriológia elnevezésű hatóságra (HFEA) utalva idézte, hogy a szakmai testület is elismerte: a törvényjavaslat elfogadásával jelentős esély van mutáns DNS létrehozására. A törvény nevetségessé válik azzal, hogy egyik pillanatról a másikra akarják elfogadtatni, ahelyett hogy alapos parlamenti vizsgálatnak vetnék alá. Eközben ötvenöt különféle pártállású olasz parlamenti képviselő a Lordok Házához fordult a *The Times* brit napilapban közzétett levélben, hogy utasítsák el a törvényt, amely lehetővé teszi három szülő DNS-éből embriók létrehozását. Veszélyes találmánynak nevezik, amelynek következményeit nem lehet az Egyesült Királyság határain belül tartani. Az olasz politikusok szerint a mitokondrium átadásának ellenőrizhetetlen és beláthatatlan következményei lehetnek, amelyek kihatással vannak a jövőbeli nemzedékekre. A genetikai örökség visszafordíthatatlan jellegű módosítása elkerülhetetlenül hatással van az egész emberi nemre is – figyelmeztetnek. A katolikus és az anglikán egyház az eljárással kapcsolatban figyelmeztetett, hogy az nem biztonságos és nem etikus, azért sem, mert embriók elpusztításával jár. A Human Genetics Alert független megfigyelőcsoport szerint ez az eljárás megnyitja az utat a magzatok további genetikai módosítása, az úgynevezett „designer-bébik” létrehozása felé, akiket betegségek elkerülése vagy szépség, intelligencia érdekében genetikailag módosítanak.

Kárpátaljának segítségre van szüksége! Makuk János, a Kárpátaljai Máltai Szeretetszolgálat vezetője küldte az alábbi levelet. Kedves Barátaim! A mai napon arra jutottam, hogy ha valamikor, akkor most igazán szükség van arra, hogy a segítségeket kérjem az egyre több kétség-

beesett ember számára. Nem szeretek drámaian fogalmazni, de most tényleg kétségbeejtő a helyzet Kárpátalján. A hírekből biztos hallottatok már az ukrajnai háborúról, lehet, hogy arról is, hogy összeomlott a hrivnya árfolyama és teljesen elszabadultak az árak. Az utóbbi hetekben mindenki döbbenet figyel a folyamatokat. A mai helyzet a következő: Ma reggel egy Euró már 36.7 hrivnyát ért. Ez azt jelenti, hogy pl. az apósom havi 1000 hrivnyás nyugdíja 27 Euró, a 115 hrivnyás forintárfolyammal számolva havi 8690 Forint.

A minibájbér (1218 Hr) most 33 Euró. Tehát egy nyugdíjasnak kevesebb, mint napi 1 Euróból, egy minimálbéren dolgozónak, aki adott esetben a családját is eltartja, alig több mint napi 1 Euróból kellene megélni. Ezzel lejjebb mentünk az életszínvonalban, mint Banglades, Ghána vagy Zambia, ott ennél többet keresnek. Az árak viszont nem afrikaiak, sőt, naponta több alkalommal növekednek, a legtöbb helyen ki sem írják már. (Ez annak köszönhető, hogy kevés a helyi termelés, a gazdaság alapvetően import alapú.).

Az alapvető élelmiszerek pedig eltűnőben vannak: napok óta hiába keresek lisztet és olajat, cukrot elég keveset láttam, nagyon drágán. Az élelmiszerhiány remélhetőleg ideiglenes, a pénzhiány biztos nem. Az IMF nyomására a kormány év végéig befagyasztotta (nem emeli) a fizetéseket és nyugdíjakat, viszont a gáz és villany árát a világpiacon emelik. (E nem tudom képzelni, hogy lesz, mikor ezekből a fizetésekből a legalapvetőbb élelmiszerekre se jut az elszállt árak mellett.) Nemrég összejöttek az itteni magyarság képviselői, és arra jutottak, hogy az 1944-es málenkij robot óta (amikor minden 18 és 50 év közötti férfit elvittek) most van a legnagyobb krízis. Egyrészt a besorozások miatt (18-tól 60! évesig bárkit vihetnek a háborúba, és pl. a debalcevei katlanban épp a munkácsi hadosztály szorult be és harcolt, tehát a kárpátaljaiak, sokan meghaltak vagy megsebesültek), másrészt a kilátástalan gazdasági helyzet miatt.

Most tehát azt gondolom, tényleg szükség van a segítségre. Ennek alapvetően két módját látjuk. Sok olyan család van, akin segítene az, ha valamilyen távmunkát kapnának Magyarországról, bármit, amit számítógépen keresztül lehet végezni. Havi 40-50 e Ft az elvégzett munkáért már annyi, ami segít a túlélésben. Ha tudtok ilyen munkát adni valakinek, az a legnagyobb segítség. Keressetek meg minket, ha van erre lehetőségetek, és az itteni családgyesület segítségével összekötünk majd titeket olyanokkal, akik épp ahhoz a munkához értenek.

És persze sokat lehet segíteni egyszerűen adományokkal is. Egyrészt lehet utalni a Ferences Misszió Alapítvány számlaszámára, ők az egyház berkein belül segítenek, többféle programjuk van, de akár céladományt is el lehet juttatni általuk "a rászoruló családoknak" megjegyzéssel. Számlaszám és egyebek megtalálhatók: <http://www.ferences.hu/> oldalon. Magyarországról történő utalás esetén megadandó bankszámlaszám: **11991102 - 02119070 – 00000000** De lehet sárga csekket igényelni online.

Túrmezei Erzsébet: A harmadik

Valamit kérnek tőled.
Megtenni nem kötelesség.
Mást mond a *jog*,
mást súg az *ész*.
Valami mégis azt kívánja: Nézd,
tedd meg, ha teheted!
Mindig arra a harmadikra hallgass,
mert az a szeretet.

Messzire mentél.
Fáradt vagy. Léptél százat.
Valakiért még egyet kellene.
De tested, véred lázad.
Majd máskor! – nyugtat meg az
ész. És a *jog* józanságra int.
De egy szelíd hang azt súgja
megint:
Tedd meg, ha teheted!
Mindig arra a harmadikra hallgass,
mert az a *szeretet*.

Valakin segíthetnél.
nincs hozzá *joga*. Nem érdemli
meg.
Tán összetörte a szíved.
Az *ész* is azt súgja: Minek?
De Krisztus nyomorog benne.
És a szelíd hang halkán újra
kérel:
Tedd meg, ha teheted!
Mindig arra a harmadikra hallgass,
mert az a *szeretet*!

Ó, ha a harmadik
egyszer első lehetne,
és diktálhatna, vonhatna, vihetne!
Lehet, elégnél hamar.
Valóban esztelenség volna.
De a szíved békességről dalolna,
s míg elveszítenéd,
bizony megtalálnád az életet!
Bízd rá magad arra a harmadikra!
Mert az a szeretet.

Weöres Sándor: Família

Édes bogyót, csorgó húsú gyümölcsöt,
sok tarka játékot, öröme szemnek-kéznek,
tapasztaló összesimulást, mosolygó csókot
holnapra is hagyjatok gyerekek! késő este van.

Tücsökdal szóttésén madárfütty kacskaringók, és ti álmodtok
illatos fűvel bélelt lepedőn, holdfényben villogó párnán.
Majd sorra járom szobáitok, s alvó arcotok fölött
megcsókolom a levegőt s tenger ragyog szívében.

Koldusbácsi otthonra talált...

Emlékszel-e Kedves Olvasó, éppen egy évvel ezelőtt, márciusban ismertettelek meg Gyuri koldussal, aki vasárnaponként ötödmagával a templomajtóban állt, és tartotta a tenyerét. Nos, akkor éppen félt, mert műtétre volt szüksége. Sokáig húzta, aztán váratlanul megtörtént, túl lett rajta, 1-2 hét kihagyással újra ott állt az oszlopnál...Én persze mindenről csak utólag értesültem. De egyre borostásabb, egyre morcosabb és szótalanabb lett. Kérdeztem, érdeklődtem, de érdemben nem tudtam meg tőle semmit. Bizony sokszor erősen ittas is volt... Nem egyszer a parkban egymás után ittak egyazon flaskából! Karácsonykor nem volt a helyén, újévkor sem, hogy a neki szánt kis csomagot átadjam. Aztán még egyszer feltűnt, nem sikerült vele beszélgetni, sokan jöttek ki a templomból, tartani kellett a kezét, az üzlet az első. Aztán eltűnt. Nem láttam többé. Társait kérdeztem, mondták, Tüdőkórházba került. S ma tudtam meg, hogy ott a kórházban meghalt még januárban.

Hozzá tartozóm lett, gyászolom. És kérdezem magamtól, miért is nem beszéltem vele többet? Érezte-e vajon, hogy sokan szimpatizáltak vele, én is...Tudja-e már a családja, akiket elhagyott, és akik elhagyták?

Elmondása szerint mindig csak a munkának élt, házat épített, mindenük megvolt, mégis összeomlott a családi élet. Akkor kezdett koldulni. Nem tudott többé felállni, nem volt kapaszkodója hozzá. A templomnak is csak a bejáratáig jutott, soha nem jött be, bár invitáltam.

Hol van most? Megnyugodott végre? Befogadta-e a Végtelen Szeretetet, és ő képes-e befogadni, hisz valójában mindig is erre vágyott?

Kérdések... Megtudjuk.(?)

Gyuri, Örök Boldogságot!

Weöres Sándor: Tavaszi dal

Ti rengeteg fényben remegő vidékek,
ti hallgatag erdők, hintái az égnek,
ti párolgó rétek,
kedvemet kék labdaként magasba-vigyétek!

Te színarany torony, tavaszi szerelem!
halavány százszorszép, mondd meg, mi lesz velem?
kedvedet mint tegyem?
hánykolódom éjszaka, nem lelem a helyem.

Ime, a madarak ismét dalba fognak,
a százlábúak a kő alatt mozognak,
paripák nyihognak,
láncolt óriások is odvukban forognak.

A pecsenyesütő közeleg a nyárssal -
siet a gazda a tavaszi szántással,
vizek apadással.
Proserpina kecsegtet kétszeres áldással.

Emelkedj, tetőtlen jókedvem, te röpke
s szánalommal tekints sziklákra, rögökre:
mért vannak örökre,
mikor csak a mulandó lelhet örömökre?

Weöres Sándor: Tavaszi variációk

Új tavasz! Itt vagy, itt!
fond fűzérbe, karikába,
míg szél borzol a föld hajába,
rét és erdő ágait.

Új tavasz! csip-csirip!
most hajlíts karikába, fűzérbe
rétet, erdőt napsütésbe,
míg madár a rügybe csíp.

Rét és erdő ágait,
rétet, erdőt napsugárba
fond koszorúba és karikába,
csípj tavasz! ott meg itt!

Fond fűzérbe, karikába,
új tavasz! itt, vagy, itt!
rét és erdő ágait,
míg szél borzol a föld hajába.

Rétet, erdőt napsütésbe,
míg madár a rügybe csíp,
új tavasz! csip-csirip!
most hajlíts karikába, fűzérbe.

Weöres Sándor: Kismadarak

Nyitottad az ablakot:
szállj be, napsugár!
Hogy csivogott-csattogott
rengeteg madár:

aranymálinkó, pirók,
feketerigó,
sármány, vörösbegy, kukó,
csíz, tavaszhívó,

pinty, királyka, oszapó,
volt vagy milliom,
elsorolni nevüket
én nem is bírom.

Azt tudom csak: valahány
téged szeretett,
mikor szobád ablakát
nyitotta kezed,

behajolt egy lombos ág,
bimbós, eleven:
mind ott ültek gallyain,
aztán kezeden.

Fuvolázták nevedet
a kismadarak,
mind másként! Hát nem tudom,
hogyan is hívjalak?

Szabolcsi Erzsébet: Mégis...

Ne szólj,
szól helyetted a csend.
Ne nézz,
hunyt pillád mögött vagyok.
Ne hívj,
hívnek az álmaink.
Ne keress,
hisz úgyis ott vagyok.

Szólj,
fújja hangod felém a szél!
Nézz,
szemed tükrében ragyogok.
Hívj,
érezzem, hogy lobogva vársz.
Keress,
szeress, lásd, melletted vagyok.

Juhász Gyula: A márciusi láz

Virágos hant és véres rög felett
Már bontja zászlaját a kikelet.
Végig cikáz
A termő, zengő márciusi láz.
Folyó megárad, megborzong a rét,
Ezer követ száll, ujjong szerteszét,
Vígán cikáz
A nyíló, bízó márciusi láz.

Ó templomok tornyán a csókja ég,
Vén börtönök odvára tűz a fény,
Büszkén cikáz
A boldog, bátor márciusi láz.

A vér és könny termékeny földje már
Új csókra és új ölelésre vár:
Végig cikáz
A lelkeken a márciusi láz!

Tamási Áron: A húsvéti nyúl

Sokan ingerkednek, ha valami bizonytalannak látszik; de vannak olyan emberek is, akik ugyanakkor reményt látnak mosolyogni. Nehéz megmondani, hogy kinek van igaza, mert hiszen beszédes példát úgy az egyikre, mint a másikra könnyen találhat bárki. Én mégis azt mondom, hogy a bosszúság és a remény vegyülve fekszik a bölcsőben, mint ahogy némely patak medrében a homok és az arany. Itt van, példának okáért, ennek a csalafinta nyúlnak a története, amely Illód községben esett meg, az egyik húsvét alkalmával.

Vagyis mi történt? Szombat este lévén, jókedvű társaság mendegélt a falu utcáján. Csacska beszéddel és nevetgélve mentek úgy tíz óra tájban. A foszlányos felhők megszűrték a hold világát, de az utcai lámpák, bár elég gyéren állottak, adtak némi világosságot. Hát ahogy mentek ebben a takarékos fényben, egyszer csak elkiáltotta magát valamelyik: - Ni, egy nyúl! - Hol van?!

Abban a pillantásban valahányan megálltak, és a hirtelen szavak örömszelében úgy forogtak, mint a szélmalom. De a nyúl már elfutott, ha ugyan volt. Ha nem volt, akkor csak tréfa volt. Ha ellenben mégis volt, akkor az Üstöki Gábor kapuján ugrott ki, s a derengő világosságban úgy oda lett egy szempillantás alatt, hogy csakugyan nem volt. Az eset mindenképpen talányos.

Ellenben egészen bizonyos, hogy a kapu mögött, ahonnét a nyúl kiugrott volna, ott valóban Üstöki Gábor lakott. A faluban, sőt a környéken is mindenki ismerte ezt az Üstököt, aki jó hírben állott. Mint embert is becsülték, s mint bognármestert ugyanvalóst. S volt neki egy lánya is. A lány tizennyolc évet töltött márciusban, vagyis eme történet előtt valamivel. Különben szőke volt, a szeme a mély forrás zöld és kék színében változott, s aranyló haját lobogva szerette viselni. Kedveskedve Zsókinak nevezték. Hát ennek a Zsókinak, nagyon helyesen, sokan tették a szépet. Voltak eme széptevők között, akik csak álmodoztak róla, de kegyeibe furakodni mulasztották. Olyanok is voltak, akik palástolván érzelmeiket, csak hetyke és kurta szavakat vetettek oda neki, ha az útjuk éppen összeakadt. Akadtak holdvilágos lovagok is, akik a ház előtt sétálva, a szívük kelyhét úgy töltötték teli boldogsággal. Mindezek reménye pókfonálon függött.

Zsinórt, zöldből és pirosból, csak ketten tudtak Zsóki körül fenni. Az egyik Dobosi Péter volt, lovász a közeli állami gazdaságban; s a másik egy Csinódi Pál nevű, ki a bányászati iskolát éppen abban az idő tájban végezte el. Péter bizony már a harmincadik évében feszített, Palkó azonban még eléggé zsenge ifjú volt. Hát ezek ketten versenyben voltak. Zsóki pedig ott a verseny közepén bizonytalanul lebegett. Néha Péternek s máskor Palkónak lobogtatta aranyló haját, s a szeméből a zöldet és a kéket is váltogatva osztogatta. Bajban volt hát Péter. S Palkó még jobban. Így közelgett az a nevezetes húsvét, amikor mind a ketten azt mondták magukban: Vagy, vagy. Valahonnét kerített Péter egy nyúlfiút, hogy ő azt a nyulacskát nagyszombaton este elviszi Zsókinak. Nagy titokban. S kerített Palkó is egy nyúlfiút, hogy ő azt a nyulacskát nagyszombaton este elviszi Zsókinak. Nagy titokban. Először Péter érkezett meg este fél kilenc tájban. Zöld kendővel letakarva,

úgy vitte a kezében a nyulacskát, kinek a nyakára piros szalag volt kötve, szépen csokrosan. Az öröm is, mint a nyúl a bokorban, úgy lapult az arcán, ahogy megállt Zsóki előtt, s így szólt: - Találd ki, mit hoztam.

Nézte Zsóki a zöld kendőt, s gondolt ő piros tojásokat egy hosszúkás kicsi táliban, s gondolt finom csokoládét is, selymes és tarkabarka csomagolásban. De hát a zöld kendő mintha mozdult volna néha.

- Valami mókás dolog - mondta Zsóki.

Ott állott Üstöki is, a bognármester, s az Üstöki felesége ugyancsak. Törték azok is a fejüket, hogy mi lapulhat a zöld kendő alatt, de szó helyett inkább csak a mosoly futkorászott a szájuk körül.

- No! - nógatta Péter a családot.

- Holnap megmondom - felelte Üstöki.

- Én sokkal hamarabb - mondta az asszony.

S miközben a mosoly szárnyán így libegtek, a kíváncsiság parazsa egyszer csak lángra lobbant a lányban, s a zöld kendő már két ujján fel is rebbent.

- Ó, egy nyuszi! - kiáltott fel.

Hirtelen megnyugodtak valahányan, bár az öregek restelkedtek egy kicsit, hogy a nyulacskát, húsvét is lévén, nem tudták kitalálni. De az a gyenge bosszúság is hamar tovaszállt, mert Zsóki olyan örömmel babusgatta a nyúlfiút a mellén, mintha nem is kéne már vőlegény neki, hanem egy kis nyulacska örökké. Gyönyörködtek az örömben. S miközben a szívük-lelkük így andalodott, hát kopogtattak az ajtón, s Palkó belépett. Kurta és könnyű kabát volt rajta, afféle viharkabát, aminek rettentő nagy félszámú zsebei vannak. Tavaszi jókedvvel köszönt Palkó, jobban mondva a köszönés vége benne rekedt, mert meglátta a Zsóki keblén a nyulacskát. A jókedve is rögtön meghervadt egy kicsit, s az a tündér kislány már oda is rebbentette neki:

- Péter hozta nekem!

- Ló mellett megterem - mondta Palkó.

Mi tagadás, az irigység barlangjából fújt a szél; s nem is feleltek rá semmit, hiszen zsenge levél helyett ilyen irigy szavakkal táplálkozik a nyúl minden ilyen alkalommal. De a zsenge levél kesernyés volt mégis egy kicsit, mert a Palkó bal zsebében is lapult egy nyulacska, szintén piros pántlikával a nyakán. Csak hát okos volt és óvatos a fiú, s rejtve hozta a kicsi nyulat. Hiszen nem lehet tudni, gondolta magában, hogy miképpen adódik a dolog, s csak amikor úgy adódik, akkor hozza napvilágra a húsvéti megemlékezést.

Csendesen üldögélt tehát, s egy kicsit titkos örömben.

- Nem teszed le a kabátodat? - kérdezte az asszony.

- Köszönöm - mondta Palkó. - Nem maradok sokáig.

S a derekához szorította a kabátot, különösen bal felől, mert hiszen abban a bal zsebben várta a dicsőséget a nyúlfiú.

- Akkor is tedd le! - szólt a lány is. A szóban a ragaszkodás, sőt az érzelem parancsa is benne volt. S melléje a nyulacskát is letette Zsóki az öléből, mintha azt akarta volna mondani ezzel, hogy te számár Palkó, neked is örülök, nemcsak a nyuszinak. Jó, jó, gondolta a fiú, de azért a kabátot mégsem teszem le, hogysisne!

- Csodaszép nyúl! - mondta inkább.

S éppen jókor mondta, amit mondott, mert a nagy dicséret miatt-e vagy egyéb tapsifüles-rejtelemből, de abban a pillantásban a földre ugrott a nyúl, s besurrant a karospad alá, amelyen Péter nagy dicsőségben üldögélt.

- Jaj, a nyuszi! - rebbent meg a lány.

A többiek is odatömörödtek valahányan, s nyomozni kezdték a nyulacskát. Középen Péter és Zsóki kaparásztak, s a két szélén a két öreg hasalt a földön, hogy hova bújt meg az a huncut nyúlfiú. Palkó is izgett-mozgott, mintha az üdvösségit keresné egyenesen, de valójában csak a többieket biztatta inkább. S amikor látta, hogy valahányan s annyira megbújva kaparásznak, ügyesen kinyitotta az ajtót, mintha arrafelé is keresni kéne a nyulat. Utána visszajött a szoba közepire, s a maga nyulacskáját, ki a zsebében kukolt, ügyesen készenlétbe helyezte. - Itt van, ni! - kiáltott fel.

Rögtön odapattant mindenkinek a szeme, s megborzadva látták valahányan, hogy a Palkó lába mellett ugrik egyet a nyúlfiú, s egy villanással kifut az ajtón. Utána is iramodtak, de nem érték utol. A lány pityeregni kezdett, a két öreg meghervadt, s Péter pedig így szólt: - No, Palkó!

- Mi az, hogy no, Palkó?! - kérdezte a fiú.

- Az, hogy kiengedted.

- Mit?!

- Hát a nyulacskát!

Palkó úgy tett, mintha az egészet nem értené. Ámuldozva tekingetett hol az egyikre, hol a másikra. S amikor magyarázni kezdték annak a buta fejinek, hogy a nyulacska elfutott a nyitott ajtón, akkor így szólt: - Én nem láttam, hogy elfutott volna.

- De elfutott! - mondta a lány.

- Nem hiszem.

- Hát ez bolond! - ámult el Péter.

Még egy jó darabig így mondták, mondták, hogy az ajtón kifutott a nyúl, a két szemükkel látták, s megesküsznek akármire. Palkó még mindig úgy nézegett, mintha megzavarodtak volna, akik futni látták a nyulat; s majd végül így szólt: - Fogadjunk, hogy nem futott el!

- Most már fogadhatsz - mondta a lány.

Hát erre Palkó odalépett Zsóki elé, s ünnepélyesen így szólt:

- Hozzám jössz-e feleségül; ha nem futott el?

A lány ámulva nézett a fiúra.

- Mondhatod, hogy igen - legyintett Péter.

A könnyek harmata még ott csillogott a Zsóki szemében, amikor a biztatásra így szólt: - Igen.

Hát erre Palkó ledobta a kabátját, és a karospad előtt a padlóra bújt. Aztán a pad alá nyújtotta azt a hosszú jobb karját, s egy kicsit matarászott, s majd előhúzta onnét a nyúlfiút a nyakánál fogva. - Hát ez mi?! - mutatta fel. A lány átölelte a fiú nyakát, és megcsókolta. Péter kiment az ajtón. Zsóki gyöngyözve nevetett, s az anyja is mosolygott. Az öreg Üstöki azonban csak a fejét tekergette, mondván: - Hát ez csalafinta nyúl volt.

VICCOLDAL

- Mi a különbség az intenzív osztály és az üzenetrögzítő között?
- Az intenzíven a hosszú sípszó előtt lehet beszélni.

Egy ember betelefonál a rendőrségre:

- Halló, rendőrség? - Kérem, jöjjenek azonnal a Rezeda utca 8-ba, mert betörő van a lakásban!
- Hogy hívják?
- Nem kérdeztem meg tőle.

- Mi az egészség ellentéte?
- Feleség.

Mi a baj a női gépkocsivezetőkkel?

- Az, hogy ha jobbra jeleznek, nem biztos, hogy balra fognak fordulni.

- Nem vagyok teljesen biztos - mondja az orvos a betegnek - csak feltételezem panaszainak az okát. Valószínűleg az alkohol a hibás. A páciens megértően elvigyorodik.

- Semmi baj, dokikám. Ez velem is előfordul. Majd eljövök újra, ha józan lesz.

Nagydarab kamionos betér a fogadóba. Látja, hogy egy vézna ürge ül a sarokban, előtte egy pohár sör. Odamegy, felkapja a poharat, és kiissza. Az ürge sírva fakad. A kamionos megsajnálja:

- Ugyan már, ne sírjon, csak vicceltem, kérek helyette másikat.
- Már hogyan sírnék, amikor ma semmi nem jön össze. Reggel nem csörgött az órám, elaludtam, ezért elkéstem a munkahelyről. A főnököm észrevette, abban a pillanatban kirúgott. Indulnék haza, nincs meg az autóm, ellopták. Hazamentem taxival, hát a legjobb barátom a feleségemet ölelgeti. Akkor lejöttem ide a csehóba, kérek egy sört, belerakok egy csomó arzént. Erre maga jön és kiissza..

Fiatal nő odalép a szőke eladóhoz:

- Nem baj, ha felpróbálom azt a ruhát a kirakatban?
- Nem, de van próbafülkénk is.!

Két cápa panaszkodik egymásnak:

- Tegnap megettem a strandon egy dagadt nőt, de annyira hájas volt, hogy elrontottam a gyomrom.
- Én egy szőke bombázót faltam fel, de annak meg olyan üres volt a feje, hogy már egy hete nem tudok lemerülni.

Férj és szőke feleség horgászfelszerelést bérelnek a nyaralásuk alatt. Egész nap csak egy kis keszeget fognak. Férj mondja:

- A csuda vigye, 2000 forintunkba került ez a nyamvadt kis keszeg.

Mire a feleség:

- Még jó, hogy csak egyet fogtunk, nem?

A munkahelyre egy szőke titkárnő kerül. A főnöke észreveszi, hogy bár cseng a telefon, a titkárnő sosem veszi fel. Amikor megkérdezi, hogy ennek mi az oka, a titkárnő így felel :

- Természetesen nem veszem fel, tíz esetből kilencszer nem engem keresnek.

- Képzeld, az idei karácsony pénteki napra esik.

- De remélem nem 13.-ára!

- Te hol születtél?

- Kórházban.

- Éppen beteg volt az anyukád?

Az öreg skót egyik kisvárosi állomáson beszáll a vonatba. Beszédbe elegyedik a szomszédjával. A legközelebbi állomáson feláll, elköszön, leszáll, de a vonat indulása után rögtön jön is vissza, tovább folytatja a beszélgetést. Megint megáll a vonat, az öreg skót megint leszáll. És amikor a vonat indul, újra csak felszáll.

A szomszéd, aki nem érti az egészet, megkérdi:

- Uram, miért szállt le mindegyik állomásnál?

Az öreg skót teljes nyugalommal feleli:

- Jegyet váltani uram, hogy tovább utazhassak.

- Tulajdonképpen, meddig akar utazni, uram?

- Londonig. De már olyan öreg vagyok, hogy bármikor meghalhatok... és ha a teljes útra váltottam volna jegyet, akkor az esetleg kárba veszne!

- Kisfiam, mi lesz így belőled, hogy folyton csak hazudozol?

- Ha ügyetlen vagyok börtöntöltelék, ha ügyes vagyok meteorológus, ha nagyon ügyes vagyok, politikus

A bíróság valóperes ügyet tárgyal. A bíró felszólítja a felperes feleséget, hogy adja elő indokait.

- Tisztelt Bíróság! A férjem eladta a konyha teljes felszerelését, és elitta az árát.

Erre a férj felugrik a helyéről és közbekiált:

- Én is kérem a válás kimondását! A feleségem csak három hét múlva vette észre, hogy hiányzik a konyha berendezés!.